

*І. Як до майстра Вишні, столяра,
потрапило поліно, котре плакало й
стіялося, мов дитина*

Був собі колись...

— Король! — вигукнуть одразу мої маленькі читачі.

Ні, малята, ви помилилися. Був собі колись дерев'яний цурпалок. То було не якесь там диво-дивне, а звичайнісіньке собі поліно. Такими взимку палять у грубі або в печі, щоб нагріти хату.

Не знаю, як воно сталося, але одного дня це поліно потрапило до майстерні дідуса на ім'я Антонію, правда, всі називали його майстер Вишня, бо кінчик носа в нього завжди був червоний і блискучий, мов та вишенька.

Нагледівши поліно, майстер Вишня дуже зрадів і задоволено потер руки.



— Це поліно потрапило до мене вчасно. Зроблю з нього ніжку для столика, — промовив він стиха сам до себе.

Як сказав, так і зробив. Не гаючись схопив гостру сокиру, щоб обтесати з поліна кору. Але тільки-но зібрався цюкнути по цурпалку, як так і завмер, бо почув тонесенький благальний голосочок:

— Ой, не брийся, боляче!

Можете собі уявити, як здивувався майстер Вишня!

Витріщивши очі, він почав озиратися довкола себе. Звідки ж цей тонесенький голосочок? Ніде нікого не видно. Зазирнув під верстак — нікого! Відімкнув шафу, яка завжди стояла замкнена: нікого! Подивився в кошик із стружками і тирсою — нікого! Відчинив двері майстерні і виглянув на вулицю — теж нікого немає. Стривай, а може?..

— Зрозуміло, — усміхнувся він, чухаючи потилицю. — Це мені просто почулося. Нумо за роботу!

Знову взяв сокиру і з розмаху рубнув по цурпалку.

— Ой-ой, боляче! — жалісно вигукнув той самий голосочок.

На цей раз майстер Вишня аж скам'янів від подиву: вибалушив очі, роззявив рота, висолопив язика і став схожий на одну з фігур, що підпирають фонтан.

Трохи отямившись, він заговорив тремтячим голосом, усе ще затинаючись від страху:

— Звідки ж узявся цей голосочок, що сказав «ой-ой»? Тут нема ані душі. Хіба може поліно плакати і лементувати, як дитина? Просто неймовірно. Оцей цурпалок, звичайнісіньке поліно для грубки, як і багато інших. Кинь його у вогонь і звариш каструлю квасолі. Стривай! А може, хтось у ньому сховався? Ну що ж, тим гірше для нього. Ось я йому зараз покажу!

І з цими словами майстер Вишня схопив обіруч бідне поліно і почав немилосердно гатити ним об стіну.

Зупинився, прислухався. Чи не чути, бува, знову того жалібного голосочка? Почекав дві хвилини — тихо, п'ять хвилин — тихо, десять хвилин — так само тихо.

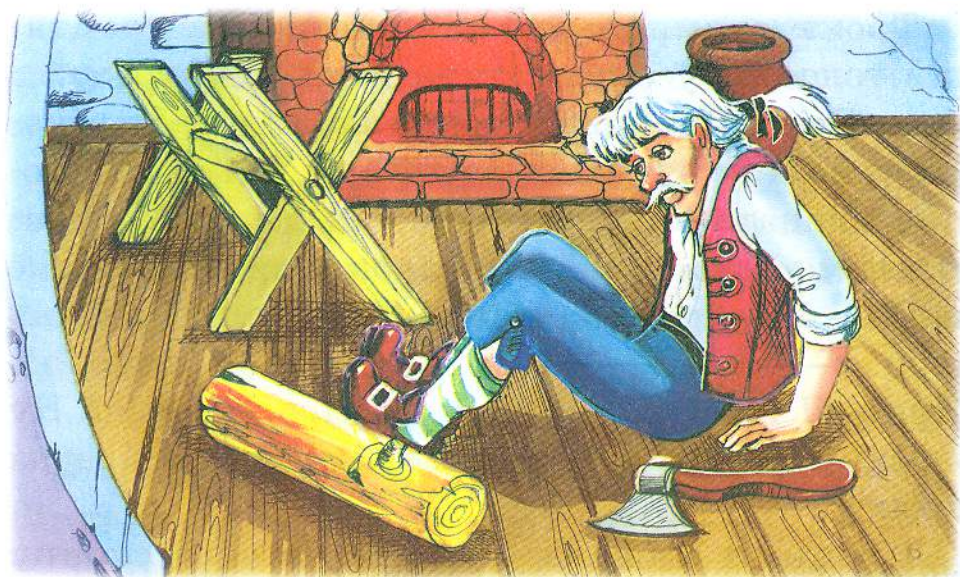
— Зрозуміло, — сказав він, силкуючись усміхнутися і куйовдячи свою перуку, — мабуть, усе-таки голосок, який сказав «ой!», просто мені почувся. Нумо за роботу!

А що страх його не минув, то він почав наспівувати для сміливості.

Відклавши сокиру, він узяв рубанок і заходився стругати поліно. Та тільки-но він протяг рубанком по дереву, як почув той самий голосок, що, далячись від сміху, ледве вимовив:

— Облиш! Ти ж мене залоскочеш!

На цей раз бідний майстер Вишня гепнувся на підлогу, ніби його грім прибив. Коли він



отямився і розплющив очі, то побачив, що все ще сидить на землі. Обличчя його перекошилось, а кінчик носа, завжди сизо-червоний, став темно-синім від жаху.

II. Майстер Вишня дарує поліно своєму приятелеві Джеппетто, який хоче зробити з нього дерев'яну ляльку, що вміла б танцювати, фехтувати і перекидатися через голову

В цю мить хтось постукав у двері.

— Заходьте, — сказав столяр, не в змозі підвестися на ноги. До майстерні ввійшов жвавий дідок на ім'я Джеппетто. Та всі сусідні хлопчачи дражнили його Мамалигою, бо його жовта перука кольором була дуже схожа на кукурудзяну кашу. Джеппетто мав